

Ærede Medlemmer ville nemlig have set, at der er foreslaaet en Forøgelse af Understibsintendanternes Antal. Disse Understibsintendantere ere dels Frivillige, dels Børnepligtige, der uddanne sig til Flaadens Tjeneste for efterhaanden at træde ind i Intendanturen som faste Underofficerer. Der stilles ikke store Fordringer til deres tidligere Uddannelse, idet Realafgangsexamen omtrent vil kunne betragtes som det Maal af Kundskaber, der forlanges, og heller ikke i praktisk Henseende ere Fordringerne store, naar de komme ind i Marinen; hvad de senere skulle kunne og kjende, lære de i Marinen. Men de rykke forholdsvis meget hurtigt op, sammenlignet med de Mænd af Underofficersklassen, som efter 7 Aars Uddannelse blive Underofficerer i Matros- og Artillerikorpsjet og meget langsomt naae op til at blive Underofficerer af første Klasse. Forslaget gik ud paa at sætte 8 Understibsintendantere lige med Underofficerer af første Klasses første Grad, og 6 lige med Underofficerer af første Klasses anden Grad; Udvalgets Flertal har forhandlet derom med Ministeren, og den ærede Marineminister er fuldstændig enig med os i, at det vilde være at lade dem rykke temmelig hastig op i Sammenligning med den meget langsomme Fremgang, der er for Underofficerer af Artilleri- og Matroskorpsjet, og i Betragtning heraf er den ærede Minister og Udvalgets Flertal enige om at modificere Forslaget saaledes, at de i Stedet for at rykke ind blandt Underofficererne af første Klasses første og anden Grad, ordnes ind i alle tre Grader, saa at kun de mest erfarne og de, der have en hel og fuldstændig Tjenestetid at pege tilbage paa, kunne sidsordnes med de højeste Underofficerer af Flaaden. — Hele det øvrige Forslag er forblevet, som det er forelagt af Marineministeren, og jeg anbefaler atter det høie Thing at vedtage Forslaget, stadig havende for Øie, at det er en Pligt, vi opfylde, ikke alene henset til de Summer, som ere anvendte paa Materiellet, men først af Alt lige overfor de Folk, der skulle bøde Livet i Fædrelandets Tjeneste.

J. Bederfen: Da denne Sag var til første Behandling i Thinget, udtalte jeg som min Opfattelse, at det ikke vilde være rigtigt at modsætte sig en saadan Udvidelse af Søværnets Kammer, at man i Tilfælde af Krig ikke skulde have saa meget Befalingsmandskab, at man kunde udruste de Stibe, som vi have. Naar jeg desuagtet ikke, som Sagen da forelaa, kunde stemme for dens videre Fremme, saa var det begrundet i min Frygt for, at denne Af-

stemning kunde blive misbrugt saaledes, at den paatænkte Forandring i Loven om Søværnets Ordning kunde blive ført ud i Livet, uden at faae den nødvendige Tilslutning fra det andet Thing. Det maa være mig tilladt i Dag at gjøre nogle ganske faa Bemærkninger i samme Retning. Jeg kan nemlig ikke se bort fra, at under de nuværende Tilstande her i Landet er der en meget væsentlig Forskjel paa den Stillning, som de to af Rigsdagens Thing indtage. Folkethinget kan være ringe nok stillet i flere Henseender. Det har imidlertid en Fordel fremfor dette Thing, og det er den, at Folkethinget behøver ikke at være betænkeligt ved at give de det forelagte Forslag den Stikfælde, det finder hensigtsmæssig, og derefter lade dem passere over i dette Thing. Folkethinget behøver ikke at frygte for, at en saadan Afstemning skulde kunne blive misbrugt paa den Maade, at disse Forslag derefter kom ud i Livet uden at have vundet dette Things Tilslutning. Hvad det kan blive til, hvis denne Tilstand i Landet skal opretholdes i mange Aar, skal jeg ikke her komme ind paa, men for Øieblikket er der ganske sikkert ingen Fare for, at Forslag, vedtagne af det andet Thing, skulde blive brugte provisorisk mod dette Thing. — Derimod er Forholdet et andet for Landsthingets Vedkommende. Naar vi her ved 3die Behandling vedtage et Forslag, som ikke har været behandlet af Folkethinget i Forveien, pleier den ærede Formand at sige: Nu gaar dette Forslag til Folkethinget for at fremmes der. Det forekommer mig, at denne Bemærkning er meget træffende og meget rigtig, men Ulykken er netop den, at som Forholdene nu ere, kan man ikke være sikker paa, at de Forslag, der forlade dette Thing, ikke ogsaa kunne fremmes paa anden Maade end ved at gaa gennem det andet Thing. Nu er det jo ganske vist Flertallet, der vedtager Forslagene, og det er altsaa ogsaa Flertallet, der senere har Ansvar for dem, men Mindretallet, hvortil jeg hører, har dog ogsaa et Ansvar. Vi staa her ganske vist som de Faa, men de Herrer ere jo paa det Kene med, at skjøndt vi her staa som de Faa, staa der bag os et Flertal af Landets Bølgere, i hvert Fald et Flertal af den Bølgerebefolkning, der har saa megen Interesse for de offentlige Anliggender, at den deltager i Bølgene, og jeg vilde nødtigt for mit Vedkommende bidrage til, at der fremtidig skulde fremkomme provisoriske Love, om hvis Tilstedeværelse Regjeringen kunde sige: ganske vist have vi ikke faaet Folkethingets Tilslutning, men vi have faaet Landsthingets enstemmige Tilslutning til